

РЕШЕНИЕ

Номер 959

23.09.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Варна

IVa състав

На 23.09.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: Ивелина М. Събева
Членове: Константин Д. Иванов
Ивалена О. Димитрова

като разгледа докладваното от Ивалена О. Димитрова Въззивно гражданско дело № 20203100502286 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 435 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба вх. № 2229/11.06.2020 г., подадена от Теодора Михайлова Димитрова - Николова, в качеството ѝ на административен ръководител – председател на Окръжен съд – Велико Търново, срещу Постановление от 21.05.2020 г. за прекратяване на изпълнително дело № 20183110408040 на основание чл. 433, ал. 1, т. 8, постановено от Държавен съдебен изпълнител при Районен съд – Варна.

В жалбата се твърди, че обжалваното постановление е неправилно, постановено в нарушение на процесуалните правила. Излага се, че горепосоченото изпълнително дело е образувано по молба на ОС - Велико Търново, като взискател, въз основа на издаден на основание чл. 109 ПАС изпълнителен лист по гр.д. № 509/2014 г. по описа на ОС - Велико Търново, като предмет на изпълнението е публично държавно вземане, представляващо присъдена държавна такса в полза на бюджета на съдебната власт в размер на 11 516,05 лева. Счита, че принудителното събиране на публични държавни вземания се извършва по реда на ДОПК и е приложим принципът на служебното начало. Сочи, че държавният съдебен изпълнител неправилно е приложил разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и е прекратил изпълнителното дело.

Настоява за отмяна на обжалваното постановление и продължаване на действията по изпълнение.

В срока по чл. 436, ал. 2 ГПК длъжникът Валери Господинов, уведомен по реда на чл. 41 ГПК, не изразява становище.

В писмените си мотиви ДСИ Д. Кеманова изразява становище за неоснователност на жалбата, твърди приложимост са разпоредбите на ГПК.

От събраните по делото доказателства, преценени в тяхната съвкупност, съдът установи следното от фактическа страна:

Видно от копие на Изпълнителен лист № 8/26.02.2018 г., В. Е. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Варна, бул. „Цар Освободител“ №17, вх. А, ет. 4, ап. 8, и настоящ адрес: гр. Варна, ул. „Батак“ №8, ет.5, ап. 30, е осъден да заплати в полза на Великотърновски окръжен съд държавна такса в размер на 11 516,05 лева. С Възлагателно писмо до Служба ДСИ при РС – Варна, е възложено събирането на горепосоченото вземане, с посочен начин на принудително изпълнение: заповест, възбрана, опис и публична продажба на секвестрируемите движими вещи и недвижими имоти на длъжника, както и вземания на трети лица, които да бъдат издирени чрез цялостно проучване на имущественото състояние на длъжника. Въз основа на същото е образувано изпълнително дело № 20183110408040 на 07.03.2018 г.

От данните по изпълнителното дело се установява, че на 9.03.2018 г. са изпратени заповестни съобщения за налагане на заповест върху банкови сметки на длъжника в „Инвестбанк“ АД, „Първа инвестиционна банка“ АД, „Банка Пиреос България“ АД, „Обединена българска банка“ АД, „Банка ДСК“ ЕАД, „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, „Алианц Банк България“ АД, „Сибанк“ ЕАД, „Юробанк България“ АД. Заповестните съобщения са връчени както следва: на „Банка Пиреос България“ АД - с известие за доставяне на 14.03.2018 г., на „Първа инвестиционна банка“ АД - с известие за доставяне на 14.03.2018 г., на „Юробанк България“ АД - с известие за доставяне на 14.03.2018 г., на „Обединена българска банка“ АД - с известие за доставяне на 14.03.2018 г., на „Инвестбанк“ АД - с известие за доставяне на 15.03.2018 г., на „Банка ДСК“ ЕАД - с известие за доставяне на 15.03.2018 г., на „Сибанк“ ЕАД - с известие за доставяне на 15.03.2018 г., на „Алианц Банк България“ АД - с известие за доставяне на 16.03.2018 г. Проучвано е имущественото състояние на длъжника, извършвани са справки, служебно са изисквани сведения. Покана за доброволно изпълнение е връчена лично на длъжника Валери Господинов на 02.04.2018 г. По делото липсва известие за доставяне на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД.

На 21.05.2020 г. държавен съдебен изпълнител Д. Кеманова е издала обжалваното постановление.

При така установените факти, съдът приема следното от правна страна:

Депозитаната жалба се явява процесуално допустима като подадена от надлежна страна с правен интерес в срок. Разгледана по същество, жалбата се явява основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, вземането за държавни такси, установени по

основание със закон, е публично държавно вземане. В тази връзка, в чл. 163, ал. 1 от ДОПК е регламентирано общото правило, че публичните вземания се събират по реда на ДОПК, освен ако в закон не е предвидено друго. При специалния ред, предвиден в ДОПК, инициативата за събиране на вземанията е на публичния изпълнител и това е негово служебно задължение, за разлика от общото производство по ГПК за събиране на частните държавни вземания, в което инициативата е на вискателя.

В чл. 264, ал. 2 от ЗСВ е уредено, че на държавен съдебен изпълнител може да се възложи и събирането на вземания на органите на съдебната власт, както в настоящия случай. Видно от Възлагателно писмо до Служба ДСИ при РС – Варна, на същата е възложено събирането на процесното вземане.

С нормата на чл. 163, ал. 4 от ДОПК (ДВ, бр. 86 от 2017 г.) изрично е уредено, че в случаите, когато публични вземания са възложени за събиране на съдебен изпълнител, събирането им се извършва по реда на Гражданския процесуален кодекс. Въз основа на изложеното, настоящият състав счита, че в конкретния случай приложими са разпоредбите на ГПК, като инициативата за събиране на установеното вземане е у вискателя по изпълнението.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Предвид становището в мотивите към т. 10 от ТР № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, в този случай т. нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Като изпълнителни действия, които прекъсват давността, са посочени: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Според разпоредбата на чл. 3 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (Загл. доп. – ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат процесуалните срокове по съдебни, арбитражни и изпълнителни производства.

Видно от Известията за доставяне на изпратените на 09.03.2018 г. заповни съобщения от ДСИ, същите са получени в периода от 14 - 16.03.2018 г. Според разпоредбата на чл. 507, ал. 3 ГПК, от деня на получаване на заповното съобщение третото задължено лице има задълженията на пазач спрямо дължимите от него вещи и суми, следователно заповрът се смята наложен спрямо третото задължено лице и банките от деня на получаването на заповното съобщение, в този смисъл и Решение № 4/16.06.2017 г. на ВКС, по т.д. № 3129 по описа за 2015 г. Въз основа на изложеното, съдът намира, че до обявяване на извънредното положение предпоставките на чл. 433, ал.1, т.8 не са налице. След изрично уреденото в Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, образуватите изпълнителни производства следва да бъдат спрени, като не се предприемат изпълнителни действия, при запазване действието на вече извършените такива.

Според § 13. (1) от Заключителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на народното събрание от 13 март 2020 г., сроковете по чл. 3, т. 1, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в "Държавен вестник". От изложеното следва, че към датата на постановяване на обжалваното постановление – 21.05.2020 г., срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не е изтекъл.

В допълнение на изложеното, с нормата на чл. 5, ал. 2 (Доп. – ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците се регламентира, че по време на извънредното положение и два месеца след неговата отмяна не се налагат заповри на банкови сметки на физически лица и на лечебни заведения, заповри върху трудови възнаграждения и пенсии, обезпечителни мерки върху медицинска апаратура и оборудване, както и извършването на описи на движими вещи и недвижими имоти, собственост на физически лица, освен за задължения за издръжка, за вреди от неправомерно увреждане и за вземания за трудови възнаграждения. Не се налагат заповри на банкови сметки на общини два месеца след отмяната на извънредното положение. Настоящият състав намира, че вискателят не е разполагал с възможност за предприемане на активни действия по изпълнителното производство предвид цитираната разпоредба.

Въз основа на горното, настоящият съдебен състав намира, че изпълнителното производство спрямо длъжника Валери Господинов не е прекратено по силата на закона на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК към датата на постановяване на прекратителното постановление – 21.05.2020 г., и същото следва да се отмени.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Постановление за прекратяване на изпълнително дело №
20183110408040 по описа на Съдебно-изпълнителна служба при Варненски районен съд на
основание чл. 433, ал. 1, т.8 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____